

КОЛОНИЈАЛНА УПРАВА ДОВЕЛА СРБИЈУ НА КОРАК ДО ПОНОРА

Патријархова вечера

Вучић исписује најсрамније странице у нововековној историји Србије. Он нема ни снаге ни мудрости да се заустави, да иступи из свог трагичног фаустовског уговора. Спремио је два опака сценарија за довршавање предаје Косова и велеиздају Србије. Један сценарио је брутално покрадени референдум, други је усаглашени „свршени чин”. Оба дословно катастрофална за земљу и народ. Србија која би се сама одрекла светиње Косова и Метохије, или прећутала кад то неко учини у њено име, не би више била отаџбина него рака. Нормалан и честит Србин не би у њој више могао живети, подносити себе и свет. Једини преостали српски високи ауторитет који се може делотворно супротставити овоме је Црква. Њена одговорност за опстанак Србије је огромна, судбоносна. Шта Црква мора урадити да би заиста спречила остварење убилачких планова колонијалне управе?

Пише: Бранислав Матић

Проверавају једном недељно, мере одасвуд, запрепашћени и нервозни: жаба још није скувана. Ни после толико година, ни уз тако јаке дозе залуђивања и обеснањивања, ни

уз крајњу безочност у срозавању народа у марву. Ни уз опаки социјални инжењеринг и систем навикавања на зло. Ни уз огољено насиље империје кича и разврата, разорну диктатуру баналности.

Жаба још није скувана.

[Преко 80 одсто испитаника у Србији](#), на репрезентативном узорку, одбија улазак у ЕУ ако је услов за то српско одрицање од Косова и Метохије. Насупрот ономе у шта нас убеђују медији окупационог распењеивања народа, такав став има и [чак 85 одсто српске омладине](#), укључујући и ону студентску. И спремни су, изјављују, да тај став бране свим неопходним средствима. (...)

А истиче и трећа „надокнада времена” коју је колонијална управа Александра Вучића добила од својих страних налогодаваца, стварних господара у овом тужном протекторату, да оконча велеиздају Србије. Да Косово и Метохију — „сакрално средиште српства”, „земљу која се простире између Срба и неба”, „земљу–храм”, „завичај српске државе”, „срж српског мита, вредносне вертикале и метаисторијске судбине”, али и „један од најважнијих [геополитичких](#) и [рудних](#) басена у овом делу Европе” — преда нарко-творевини званој Велика Албанија. И то на „правно обавезујући” начин. Неповратно.

Зато овога лета, иако потпуно раскринкан, [специјални рат](#) који Вучићева колонијална управа води против српског народа толико добија на жестини и хистеричности. Режим срачунато плаши народ. Збуњује. Подмеће. Поткупљује. Прети. Режи. Уједа. Вређа. Измишља, па се онда на крв и нож обрачунава са својим измишљотинама. Распаљује психозу ванредног стања, хроничне предизборне кампање, завера и државних удара. Пола Србије држи „у ВД статусу”, што је само полуга за непрестано уцењивање. Бар два пута месечно приређује простачке скечеве, са примитивном и потцењивачком драматиком, што код паметних изазива згађеност и резигнацију, код оних других забезекнутост и тупост, а у оба случаја циљану пасивизацију. (Сетимо се ципа са оружјем на Авали, спасавања беба из сметова, украдене личне карте наивног бате, па батине провокације са жандармеријом током параде чмарољубаца, нашараног воза тобоже послатог на Косово, свих оних прескупих „маркетиншких хапшења”, киднаповања чудног новинара код Беле Цркве, понижавајућег привођења Марка Ђурића у Митровици, ескадрила и ракетних система који неколико пута месечно кроз таблоиде стижу у Србију, вишекратне инвазије Шиптара на север...) Делујући противдржавно, режим шири кукавичлук и малодушност.

[Преувеличава моћи непријатеља](#)

, крије његове

[огромне проблеме и слабости](#)

, укључујући и оне

[демографске](#)

, а омаловажава снаге Срба, највећег и најутемељенијег народа на јужнословенским просторима. Шеф колонијалне управе у Србији дуго већ говори као осредњи шиптарски лобиста, уз вулгаран и криминалан приступ српској држави, Уставу и законима, војсци и службама безбедности, економији и ресурсима, култури и памети, вери и етици. О националном достојанству и поретку да и не говоримо овом приликом.

ТЕХНОЛОГИЈА УБИЈАЊА ИЗНУТРА

Та политичка технологија, застрашујућа у нискости свог општег нивоа, потпуно је прочитана и објашњена. Довољно је погледати, на пример, текстове [Последњи скеч за Србију](#), [Култура малодушности и „бапски идентитет”](#)

,

[Усне које лажу](#)

... Објашњено је и

[зашто, заправо, Вучић чини тако](#)

.

У лето 2018, међутим, коначност једне спознаје изазива крајњу забринутост код озбиљних и одговорних људи у свим српским земљама. Иако су нас плаћени мистификатори до скоро убеђивали у његово родољубље и високу политичку интелигенцију, у то да ће с неким кечевима из рукава унети потпуни преокрет у ову опасну игру, сада је свакоме разумном јасно: Вучић све време игра на само једну карту.

На сламање Србије.

На подметање Србима да пристану на све на шта је он пристао, па и на одрицање од светиња, на крлетку постмодерног ропства, на самопоништење.

На проклетство велеиздаје.

Свим силама своје бруталне пропаганде убеђује нас да ми на Косову и Метохији немамо *ништа*, али његови колонијални господари све време баш од нас траже *нешто*. Шта ли то, и зашто?

Немамо тамо ништа, али ако не послушамо њега изгубићемо све. Предао је шиптарском нарко-картелу [преко 1.000 квадратних километара територије](#), и одатле својевољно повукао све јавне и тајне структуре српске државе, демонтирао и ефикасне механизме самоодбране тамошњих Срба, а сада се тобоже мученички даноноћно сатире у борби да нам на Косову обезбеди „макар један метар”.

Пре подне каже: „Ми све уступке чинимо да бисмо одбранили наш народ на Косову и омогућили му да живи безбедно.” А поподне: „Наш највећи проблем је у томе што на Косову нема нашег народа.”

Увече се куне да се никаква „Олуја” (Изгон Срба из Крајине) нигде не може поновити док је њега и његове власти, а сутрадан прети питањем: „А шта ако Шиптари нападну?”

У тренуцима нарочитог надахнућа, као прави колонијални гувернер, о овом народу уме да говори као о фукари, заробљеној у прошлости, смрти и привиђењима: „Српски народ је лењ. Није глуп, али је лењ. Стално кука и чека, ваљда да падне нешто са неба, шта ли. Е па, нема више тога. (...) Србија, у коју сте данас дошли, престала је да се нада смрти и почела да жели живот. (...) Митови су нам стварност, и то у толикој мери да нам будућност изгледа као нешто сасвим непотребно, а *сутра* нам је најстрашнија реч, јер бисмо заувек живели у оном *јуче*”

пошто са оним
данас
не знамо шта да радимо.”

Ако мислите да је ово само лично растројство, са елементима шизофреније и патолошког месијанизма, и да се то непланирано прелило у цео политички систем, варате се. Реч је о методологији за збуњивање система противречним информацијама и за паралисање реакције појединаца и група. За масовну хипнозу и ширење осећаја немоћи. (Противотров је исти као за вашарске мађионичаре и шибицаре: „Не слушај шта говоре, пажљиво гледај шта раде.”)

Вучићева власт се у протеклих шест година пред нашим очима преобразила из марионетског режима у колонијалну управу, а сада из колонијалне управе прераста у својеврсну окупациону структуру. Та структура контролише све велике медије у Србији и око 70 одсто интернета, голем део бизниса са обе стране закона, главне токове новца, све јаче мафијашке кланове и навијачке групе. Има и запрепашћујућих 100.000 људи под оружјем у приватним војскама, запосленим у низу фирми за обезбеђење. Тим фирмама непосредно управља четири до пет људи из најближег Вучићевог окружења и из оног дела некадашње Службе државне безбедности који је преко Јовице Станишића стављен под америчку контролу. Према доступним подацима, у само две од тих фирми запослено је укупно 56.000 наоружаних људи. Реч је о обученим људима који у свом наоружању имају и дуге цеви. (Поређења ради, званична Војска Србије сведена је на само 28.000 војника.)

Са таквом социјалноинжењерском припремом, иностраним благословима и сопственом картелском организацијом, као и са огромним новцем ван система, колонијална управа улази у последњу фазу велеиздаје Србије и изручења Косова и Метохије.

Али, невероватно, жаба још није скувана, и то уноси велику нервозу у редове српских извршилаца ових срамних послова, најсрамнијих у историји нововековне Србије. Иако се чини да ствари још некако држе под контролом, низ је знакова да губе контролу над собом. У чудним тренуцима разумности и они знају: „И Одисеј је лутао, али Итаку није водио са собом.”

ДВА СЦЕНАРИЈА ЗА ЈЕДАН СЛОМ

Када се одагнају све магле и разгрне прашина коју пропагандна машинерија баца у очи српској јавности, овакав Вучићев режим по свој прилици има само два излазна сценарија. Оба за Србију катастрофална, дакле недопустива. Оба смишљена тако да до Вучићевог директног потписивања независности Косова не мора да дође, да све буде готово и без тога.

Први сценарио је такозвани референдум.

Био би организован до детаља по обрасцу Ђукановићевог референдума за отцепљење Црне Горе 2006. Блокада медија, подмукло питање, масовно поткупљивање и уцењивање, „преламање у мозак“, кривотворење бирачких спискова и дупли тиражи гласачких листића, довожење фантомских гласача и штанцовање личних карата, активирање свих штеточинских спавача у опозицији и изборним комисијама, све до дословног отимања и замене врећа са листићима. „Није проблем, само реци колико ти процената треба.“ За такав референдум Вучићев режим је логистички и организационо већ спреман. Остваривање на терену јемчи, поред осталог, поменута приватна војска од 100.000 наоружаних људи. Западни колонијални господари, дабоме, унапред ће признати лажирани референдум.

Таквим кривотворењем и најтежом крађом Вучићева велеиздаја била би преконвертована у „вољу народа“, а он сам у извршиоца те воље.

Други сценарио је такозвани „свршени чин“.

Увежбаван је и недавно, по ко зна који пут, када је тобоже очекивана шиптарска инвазија на север покрајине, или бар десант на језеро Газиводе и тамошња

електроенергетска постројења. Више аутора, укључујући и митрополита Амфилохија, тада је објаснило овај једноставни а опаки наум. Организује се инцидент који ће послужити као покриће за поновни талас шиптарског насиља у крајевима јужно од Ибра. Насиље прераста у погром и етничко чишћење. Испланираним коридорима километарске колоне српских збегова иду ка централној Србији. На Косову горе српски храмови, горе насеља, гори срце Србије. Да би се предупредила стварна српска исконска и заветна реакција на све ово, чемерна „Војска Србије”, понижена и рашрафљена, тобоже храбро улази у три општиничке на северу покрајине и стаје на Ибру. Тако и Тачи и Вучић излазе на договорену „линију разграничења”. (Американци би, дакле, само поновили свој злочиначки сценарио пражњења Републике Српске Крајине из 1995.) Вучић потом на вишесатним конференцијама за медије и у целовечерњим интервјуима слави своју херојску одбрану Копаоника и „нашег народа на северу Косова”, нападајући неку мрачну опозицију која је, разуме се, све учинила да останемо и без Ибарског Колашина. Тачи заказује референдум у етнички очишћеној покрајини и припаја Косово и Метохију међународно признатој Албанији. Вучић више не мора и формално да призна отцепљење, за које је толико тога већ урадио, а Тачију то признање више није ни потребно. Обојица ће, сваки пред својима, слегнути раменима: „Шта ћеш, то је сада фактичко стање, реалност. Добили смо више него што смо имали.” И обојица ће прогласити велике победе, Тачи с разлогом. Колонијални господари похвалиће обојицу за успешно извршене задатке. Даће им одрешене руке за нове мандате и наставак послова на којима су и зготовљени ови мрачни планови, ови уводи у будуће трагедије.

Према психичком, етичком и духовном стању Вучића и његовог режима, на жалост, јасно је: ако битне ствари у овим и сличним сценаријима не крену по зацртаном, од њега се не може очекивати ништа добро. Са психологијом малог опозиционог политичара који је у стању хроничне предизборне кампање, „склон јефтиним скечевима и потцењивању публике”, као и „хистеричним испадима”, он се неће либити да на улици изазове српско-српске сукобе. Да помоћу својих дресираних јуришника Србију затетурат по рубу крвопролића, оптужујући за то ову шаку јада од страначке опозиције. Неће се либити ни да код својих шиптарских партнера испослужује паљење Дечана и Патријаршије, те да онда у Београду каже: „И шта ћемо сад?! Нека иду ваши попови и песници, па нека одбране манастире! Кад сам ја позивао на компромис, они су то одбацивали! Сад зовите њих!” Није га тешко замислити ни како организује неуспели атентат на себе, уз познату спин-оркестрацију, замене теза и хапшења споредних ликова. Потрошиће и много „људи с грешком”, распоређених на важним местима а уцењених, попут председника Српске и оних неколико сасвим офуцаних академика (Ковачевић, Симовић, Костић, Варади...).

На такве ствари, у Вучићевом случају, напосто се мора рачунати.

Али, где је у свему томе Србија, она права, нормална и часна, родољубива и отаџбинска,

већинска?

Шта она смислено да чини, да не би била саучесник у овом злу и затирању себе саме?

ПОД МИТРОМ СВЕТОГ САВЕ

Час је такав да међу Србима све мора бити речено, смирено али пречицом, без вишка протокола а мањка јасноће. Ништа се више међу нама не подразумева, и свако, од првог до задњег, мора изнова посведочити ко је и шта је. Пред огледалом и пред својом децом, пред Богом и родом.

Све што је ма ко од нас урадио досад зависи од тога што ће урадити сад. Свему се сада може дати или одузети смисао.

Дуго већ потпуно је јасно да је Црква, упркос свим својим проблемима, једини преостали српски високи ауторитет који се може делотворно супротставити оваквим убилачким плановима колонијалне управе. Пресећи програмирано растројство, зауставити напредовање ка провалији. Одрећи легитимитет велеиздаји, као плоду постмодерне окупације, те позвати народ на отпор.

Једини ауторитет иза чијег предводништва могу стати остаци свих других расточених српских ауторитета, од неосрамоћеног дела САНУ и универзитета до потиснутих часних припадника војске и служби безбедности. Једини ауторитет који може покренути и обликовати деловање вишемилионске родољубиве и часне Србије, сада плански гурнуте у згађеност и резигнацију. Једини ауторитет који Србима сада може скинути страначке дресове и саставити их у целину.

Једини преостали српски ауторитет чија реч обавезује сваког припадника нормалне Србије, чак и кад овај из идеолошких разлога тврди да није тако.

Зато је Црква протеклих година толико пута провлачена кроз благиште Вучићевих таблоида, зато су на њу толико пута хушкани керови његове најниже пропаганде. Свештеници су, кад год се могло, на насловним странама били и дилери дроге, и педофили, и курвари, и трговци људима, и пијанице, и паликуће, и среброљупци, и ђаволови шегрти. Али Вучићева сваконедељна интерна мерења стварног јавног мњења показују, и у августу 2018, да поверење народа у Цркву не опада. Напротив. То је адреса којој се верује далеко више него свим осталим установама и организацијама заједно, у свим српским земљама.

Када је Патријарх зимус изјавио да се Вучић „лавовски бори за српско Косово“, што је у први мах изазвало многа разложна негодовања, био је то изгледа покушај психотерапеутског деловања. Племенит и ризичан. Покушај да се неуравнотежени шеф колонијалне управе, и после свих ужасних штета које је нанео српској ствари на Косову и Метохији, продрма и обавезе очинском похвалом. Чувши то, сам тако каже, Вучић је плакао. Али позитивни учинци, ако их је уистину и било, преконоћ су ишчилели. Притиснут обавезама због којих га је страни фактор и припустио на власт, Вучић је потом додатно убрзао ка понору. Увелико је цурела „трећа надокнада времена“ и њега је све видљивије обузимала паника.

Мајско изјашњавање Сабора Српске цркве отклонило је смутње и било прекретница. Иако је колонијална управа много радила на унутрашњој подели и тешким свађама у Цркви, и то углавном уз помоћ две западне и једне блискоисточне обавештајне службе, као и неких слободозидарских ложа, на Сабору се догодило управо супротно. Дивно чудо. Као да су се умешали они највиши заступници и заштитници, „крилата господа“. Јединствено и чврсто, Црква је одбацила и помисао на признавање отимања Косова и Метохије. Одбацила је и поделу и све друге варијанте „креативног разигравања издаје“. Ако досад нисте, пажљиво прочитајте ту [Поруку Светог архијерејског сабора](#). Целу. „Питање Косова и Метохије представља српско црквено, национално и државно питање првог реда. (...) У светској историји нема примера да неки народ у миру, две деценије после оружаних сукоба, даје своје за своје. (...) Апелујемо на наше државнике да не смеју никада да дају своју сагласност на отуђење Косова и Метохије. Јер оно што се силом узме, то се и врати; оно пак што се поклати некоме, то је за свагда изгубљено. А то Срби и Србија не смеју дозволити...”

ЈЕСЕН ПАТРИЈАРХА

Премда потпуно скрајнута у колонијалним медијима, ова важна порука допрла је дубоко. Охрабрила честите а поколебале, ојачала храбре. И многи ваљани људи у владајућој структури су се ућутали и замислили. Али Вучић, на жалост, не показује ни најмање знаке да има мудрости и снаге да се заустави, да иступи из врзиног кола. Ближи се тренутак, трагичан и судбоносан, када ће он покренути један од два речена сценарија. (*Дај, Боже, својом милошћу и сведржитељством даметни свега што је потребно да се то ипак не деси.*)

Кључ српске судбине тада ће држати онај који данас носи митру и жезло Светог Саве. Као што је Лазар у јуну 1389. сазвао кнежеву вечеру и на њој изрекао *Кнежеву клетву*, сада, у августу 2018, пред 800. годишњицу осамостаљења Српске цркве, време је за ПАТРИЈАРХОВУ ВЕЧЕРУ. Сасвим друкчију а заправо исту. Да се види ко је вера а ко невера.

Ако Црква на било који од сценарија велеиздаје буде реаговала неодлучно и млако, начелним осудама и новим апелима, постаће саучесник у злу. Поцепаће се, закрвити изнутра и потонути. Она овом поколењу Срба неће више имати шта да каже. У Србији више неће имати ко ни коме да проповеда.

Одговорност Цркве је огромна, а пред њом само један истински пут. Онај пут и дужност који су јој увек једино преостајали када су Срби бивали без истински своје државе и слободе.

Црква се мора, дакле, крајње одлучно успротивити злочину колонијалне управе.

Одбити да призна велеиздајничке уговоре и потписе. Одбити све акте који представљају

кршење Устава и закона Србије.

Неизоставно одбити тобожњи референдум о Косову и Метохији као што би одбила гласање о Христу. Ако режим ипак закаже такав референдум, Црква мора позвати народ на потпуни бојкот.

Изрећи анатеме и изопштења свих учесника у кривоклетству и велеиздаји, на челу са Вучићем, као што је то учинила 1937. са потписницима Конкордата.

Прогласити Косово и Метохију окупираном територијом (што ће озаконити будућа Народна скупштина ослобођене Србије). Захтевати од међународних снага на окупираној територији да поштују све норме међународног права које важе у таквим условима.

Од православних цркава и пријатељских држава треба затражити конкретну подршку и помоћ, духовну и канонску, политичко-дипломатску, војно-безбедносну, свакојаку. (У земљама које су одбиле да признају отцепљење Косова живи преко пет милијарди људи.)

Захтевати од патриотске јавности и народа да стану јединствено иза своје Цркве и њених мера. Патријарх и сви архијереји морају у заказани час изаћи на улицу и лично повести *милионску литију* за српско Косово и Метохију. *Милионска литија* мора ненасилним отпором да блокира све институције колонијалне управе у Београду. Цела Србија мора да стане. Сва црквена звона, у свим српским земљама, морају да звоне. На све провокације режима и покушаје изазивања српско-српских сукоба мора се одговорити промишљено, без наседања. Нема разилажења са улица док кривоклетничка власт не одступи. (...)

Редослед потеза, потом, зна се. На тој платформи Срби неће гласати о Косову и Метохији, ни о Христу, ни о табlici множења, али хоће о прихватљивости савеза у које би требало да уђу четвороношке, сакати и наказни.

Ако Вучић политички преживи кривоклетство и велеиздају, Србија неће. И обрнуто.

Нема ту, дакле, много избора и фемкања.

Косово и Метохија могу бити окупирана територија још незнано колико дуго. И не мора тамо, под окупацијом, бити ни једног јединог Србина; то ништа суштински не мења у статусу окупиране покрајине. Све што се учини на окупираној територији привремено је, и све ће, свима, опет бити премерено кад се једном вратимо тамо, кући. А вратићемо се у овој генерацији. И неће то бити први пут.

Али Србија која се сама одрекне Косова и Метохије, или прећути кад то неко учини у њено име, више не може бити отаџбина. Србија која у оваквим околностима не би могла снаге да прогласи своју јужну покрајину окупираном територијом сама би постала безимена окупациона зона. Не знам уопште како би честит и нормалан Србин још могао живети у њој, подносити себе и свет, своје име и сећања. Не знам којим вредностима би могао учити своју децу. Не знам у којој би се цркви молио. Али знам много људи око себе који то више не би могли сматрати својом земљом и својим народом. [Такве ране не зацељују.](#)

<

Објављено: понедељак, 20. август 2018, 22:08h